

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Λιγότερους φόρους, χρηστή διαχείριση

Η μεσαία τάξη και ο ιδιωτικός τομέας καλούνται για άλλη μια φορά να πληρώσουν υπέρογκους φόρους. Επειδή πρόκειται σε μεγάλο βαθμό για πολίτες που σέβονται τους νόμους και νοιάζονται για την πατρίδα, θα το κάνουν πάλι, έστω και αν έχουν εξαντλήσει τα όποια αποθέματα είχαν βάλει στην άκρη. Δικαιούνται, όμως, να είναι εξοργισμένοι. Οι πολίτες άλλων ευρωπαϊκών χωρών πληρώνουν

υψηλούς φόρους, αλλά απολαμβάνουν και υψηλού επιπέδου υπηρεσίες στην υγεία, την παιδεία και τη δικαιοσύνη. Οι πολιτικοί στις χώρες αυτές σέβονται κάθε ευρώ από τους φόρους που καταβάλλουν οι ψηφοφόροι τους και είναι υπόλογοι για τη διαχείρισή του. Εδώ οι πολιτικοί, και οι σημερινοί, αντιμετωπίζουν το κράτος ως λάφυρο και χρησιμοποιούν τους φόρους μας για να συντηρούν ένα

μεγάλο, ανεπαρκές ευρύτερο Δημόσιο. Αυτό το αίτημα για λιγότερους φόρους και απολύτως χρηστή διαχείριση των δημόσιων πόρων πρέπει να βρει πολιτική έκφραση. Ούτως ή άλλως, σε λίγο και τα συνήθη θύματα θα σταματήσουν να πληρώνουν είτε γιατί δεν μπορούν είτε γιατί αρνούνται να τα ρίχνουν σε μια μαύρη τρύπα.

Η ΑΥΓΗ

Και τώρα γκάζια...

Αγώνα δρόμου ξεκινά από αύριο η κυβέρνηση και δεν έχει ούτε ώρα για χάσιμο. Ούτε ως προς την υλοποίηση των προαπαιτούμενων, ώστε να μείνει το πρόγραμμα με τους δανειστές σε τροχιά, να εκταμιευτεί η δόση, να ανακεφαλαιοποιηθούν οι τράπεζες και να αρχίσει εντός του 2015 η σκληρή διαπραγμάτευση για το χρέος, ούτε ως προς την υλοποίηση του παράλληλου προγράμματος, έξω από τον «κορσέ» των διεθνών δεσμεύσεων, με στόχο περισσότερη κοινωνική δικαιοσύνη, την ενίσχυση εδώ και τώρα της επιχειρηματικότητας και της αγοράς εργασίας και την πάταξη της διαφθοράς.

Η κυβέρνηση έχει δεσμευτεί ότι και τη συμφωνία με τους δανειστές θα υλοποιήσει, και το αίσθημα δικαιοσύνης θα αποκαταστήσει, στηρίζοντας τους πιο αδύναμους, και θα βάλει τη χώρα στο μονοπάτι της ανάπτυξης, μιας ανάπτυξης που θα φέρει δουλειές κι όχι απλά... στατιστικές επιτυχίες.

Στο τέλος της τετραετίας η κυβέρνηση θα μετρηθεί από το αν θα τηρήσει τις δεσμεύσεις της. Αν οι υποσχέσεις του πρωθυπουργού και των υπουργών του θα γίνουν πράξεις. Με ταχύ ρυθμό, με καλό συντονισμό, με τον στόχο να μη χάνεται στιγμή από τα μάτια. Για μια Ελλάδα που θα

βγει οριστικά από την κρίση, που θα προσφέρει εργασία στα παιδιά της, που θα δεν θα χρειάζεται πλέον να αυξάνει φόρους και να κάνει με το σταγονόμετρο επενδύσεις, επειδή είναι ανίκανη να σταματήσει την οικονομική αιμορραγία από τη φοροδιαφυγή, τη διαφθορά και την κακή λειτουργία της δημόσιας διοίκησης.

Τώρα που το πιο δραματικό μέρος της διαπραγμάτευσης με τους έξω τελείωσε, τώρα που η επόμενη δύσκολη διαπραγμάτευση, αυτή για το χρέος, γίνεται σε λιγότερο εχθρικό τερν από πριν, με περισσότερους συμμάχους και πιο ισχυρές προκαταρκτικές δεσμεύσεις, αυτό που περιμένουν οι πολίτες να δουν να αρχίζει άμεσα και να υλοποιείται συστηματικά είναι κινήσεις που θα απαλύνουν τις μεγάλες αγωνίες τους. Πρώτα απ' όλα την ανεργία, τον εφιάλτη της αρρώστιας χωρίς βιβλιάρια υγείας.

Οι άνθρωποι που ανανέωσαν την εμπιστοσύνη τους στην κυβέρνηση της Αριστεράς ξέρουν ότι οι δεσμεύσεις είναι και προς τα έξω και προς τα μέσα και είναι πρόθυμοι να κάνουν υπομονή, αρκεί να δουν ότι οι εκλεκτοί τους γκαζώνουν, ότι καθένας κάνει με όλες του τις δυνάμεις τη δουλειά του, χωρίς να ξεχνά ποιοι είναι οι κριτές του.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Τάσος Παππάς

Οψιμοι αντιστασιακοί

Όταν Νέα Δημοκρατία και ΠΑΣΟΚ έφεραν και εφάρμοσαν τα Μνημόνια δέχτηκαν σκληρή κριτική για τις πολιτικές που ακολούθησαν τα χρόνια της παντοδυναμίας τους, οι οποίες αύξησαν το χρέος, κομματικοποίησαν τη δημόσια διοίκηση, διέλυσαν τον παραγωγικό ιστό της χώρας, διόγκωσαν τα πελατειακά δίκτυα, επέτρεψαν στη διαφθορά και τη διαπλοκή να ανθήσουν.

Οι ηγεσίες τους και τα στελέχη τους παραδέχτηκαν ότι έχουν ευθύνες, ζήτησαν την κατανόηση των πολιτών, υποσχέθηκαν ότι θα βάλουν μυαλό και δεσμεύτηκαν πως δεν θα διαπράξουν ξανά τα ίδια εγκλήματα. Είπαν ότι με τα Μνημόνια -τα οποία αν δεν υπήρχαν έπρεπε να τα είχαμε εφεύρει- θα γίνουμε μια κανονική χώρα.

Και όλοι μαζί, με μια φωνή, τάχθηκαν υπέρ της ευρωπαϊκής προοπτικής της Ελλάδας και ξόρκισαν τον επάρατο λαϊκισμό,

ο οποίος είναι ένας εξαιρετικά επικίνδυνος εχθρός, γιατί καϊδεύει αυτιά, καλλιεργεί χίμαιρες, τάζει λαγούς με πετραχήλια σε κάθε πικραμένο, επενδύει στην οργή και στην αγανάκτηση των πληβείων, ενθαρρύνει παραβατικές συμπεριφορές, καλύπτει τις συντεχνίες, χλευάζει την κοινή λογική και εκστομίζει βαρύγδουπα πράγματα που δεν βρίσκονται σε επαφή με την πραγματικότητα.

Όλα αυτά τα φοβερά και τρομερά τα χρέωναν στον ΣΥΡΙΖΑ και γενικότερα στην Αριστερά, η οποία, παρά το γεγονός ότι ήταν εκτός εξουσίας, είχε καταφέρει να ηγεμονεύει ιδεολογικά! Αποδείχτηκε πλανεύτρα και μάγισσα η ρουφιάννα. Όταν ο Τσίπρας προσπαθούσε να κερδίσει πόντους στις διαπραγματεύσεις και κατέθετε ενστάσεις για τις επιλογές των Βρυξελλών και του Βερολίνου τον κατηγορούσαν για αριστερισμό, τον καλούσαν να αφήσει τους τυχο-

διωκτισμούς, να αποσύρει την κρυφή ατζέντα του (πίστευαν για καιρό ότι είχε) και να συμφωνήσει στα γρήγορα με τους δανειστές για να μην μπει η χώρα σε περιπέτειες.

Συνεπείς με το αφήγημά τους, ψήφισαν το τρίτο Μνημόνιο και επαίρονταν μάλιστα ότι αν δεν έβαζαν αυτοί πλάτη η Ελλάδα θα είχε καταστραφεί. Σήμερα όμως μας λένε ότι δεν θα ψηφίσουν τα μέτρα για τους αγρότες, δεν θα γίνουν μαξιλαράκια της κυβέρνησης, δεν αισθάνονται την υποχρέωση να βρουν και να προτείνουν ισοδύναμα, δεν θα ζήσουν το υπαρξιακό δράμα του ΣΥΡΙΖΑ, δεν θα στηρίξουν ούτε και αυτά που έχουν εγκρίνει γιατί η κυβέρνηση δεν διαθέτει σχέδιο και τα στελέχη για να κάνει αυτό που χρειάζεται η χώρα. Λόγω του εκλογικού σοκ που υπέστησαν, υποδύονται τους αντιστασιακούς, μπας και τσιμπήσουν οι αφελείς.

ΕΘΝΟΣ

Η συμμαχία με τους Ευρωπαίους σοσιαλιστές

Δεν αποδειχθήκαμε, δυστυχώς, όσο αποτελεσματικοί θα έπρεπε στην καλλιέργεια φιλικών σχέσεων και στη διαμόρφωση συμμαχιών ακόμη και με τους περισσότερους από τους εταίρους και δανειστές μας σ' όλα αυτά τα χρόνια της κρίσης. Ίσως επειδή δεν εκτιμήσαμε όσο θα έπρεπε το γεγονός πως από τη στιγμή που περιήλθαμε στην εξαιρετικά δύσκολη θέση να χρειαζόμαστε βοήθεια για ν' αποφύγουμε τη χρεοκοπία, οφείλαμε να έχουμε δεδομένη τη σταθερή συμπαράσταση κάποιων φιλικών διακείμενων απέναντί μας, προκειμένου να προωθούμε απόψεις ή διεκδικήσεις μας.

Κραυγαλέο παράδειγμα σ' αυτήν τη φάση το πρόβλημα του χρέους και η διαφωνία (ή μάλλον διαμάχη) μεταξύ Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και Ευρωπαϊκής Ένωσης ως προς την ελάφρυνσή του. Μόνο που στην πραγματικότητα η διαφωνία έχει να κάνει με τις διαμετρικά αντίθετες απόψεις Ηνωμένων Πολιτειών και Γερμανίας στα θέματα της οικονομίας και φυσικά κάθε άλλο παρά ευχάριστο είναι για μια χώρα όπως η δική μας και με προβλήματα σαν τα δικά μας να εμπλέκεται άθελά της στη σύγκρουσή τους. Οπως λέει και η παροιμία, «όταν στον βάλλο τσακώνονται τα βουβάλια, την πληρώνουν τα βατράχια». Κι εδώ είναι που υπεισέρχεται το θέμα των συμμαχιών και της στήριξης που εξασφαλίζουν. Δεν είναι εύκολο να ταχθούμε ανοιχτά υπέρ των απόψεων του ΔΝΤ και των ΗΠΑ, όσο κι αν μας συμφέρουν. Μέλος της ΕΕ είμαστε, η Ευρώπη είναι το «σπίτι» μας, οι ευρωπαϊκοί λαοί είναι εκείνοι που αποκλειστικά σχεδόν μας στηρίζουν. Κι αν το ΔΝΤ δικαιούται να έχει κάποιο λόγο, δεν ισχύει το ίδιο για τις ΗΠΑ.

Ισχύει, όμως, για τη Γαλλία. Ισχύει για τον πρόεδρο Ολάντ. Ισχύει για τους Γάλλους σοσιαλιστές. Ισχύει τελικά και για τους Ευρωπαίους σοσιαλιστές συνολικά, που αν μη τι άλλο απέδειξαν όλα αυτά τα χρόνια της κρίσης ότι με συμπάθεια αντιμετώπισαν κάθε φορά που χρειάστηκε το πρόβλημά μας και με κατανόηση τις δύσκολες συνθήκες που η σκληρή και διαρκής λιτότητα μας δημιούργησε.

Γι' αυτό και η κυβέρνηση δεν θα πρέπει ν' αφήσει ανεκμετάλλευτες τόσο τη σαφέστατη τοποθέτηση του προέδρου Ολάντ υπέρ της ελάφρυνσης του χρέους μας όσο και τις ευκαιρίες που διαμορφώνουν οι φιλικές προς τη χώρα μας και τα προβλήματά της εκδηλώσεις των Ευρωπαϊκών σοσιαλδημοκρατών.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι ένας χώρος που εξελίσσεται και διαμορφώνεται μέσα από διαφωνίες και αντιπαράθεσεις. Αλλά όποιος μετέχει σ' αυτές πρέπει να είναι καλά προετοιμασμένος και σωστά εφοδιασμένος. Χρειάζεται συμμάχους. Κι εμείς δεν τους χρειαζόμαστε απλώς. Τους έχουμε απόλυτη ανάγκη.